Truyện: Em gái tôi

Linh đang vẽ tranh ở ngoài sân. Bỗng có tiếng mở cửa, Linh ngoái đầu lại thì hóa ra đó là bố mẹ và An. Thấy bố mẹ, Linh liền chào:

- Con chào bố mẹ ạ. Rồi Linh tiếp tục với công việc vẽ tranh của mình.
- Hôm nay bác sĩ nói bệnh tình của em đã đỡ hơn nhiều rồi nên bố mẹ đưa em về nhà nghỉ ngơi một thời gian rồi sẽ đưa em đi điều trị tiếp. Con chú ý chơi và nói chuyện với em nhiều hơn nhé.
- Vậy là hè này em sẽ nghỉ hè ở nhà sao hả mẹ?
- Ừ, vậy nên con nhớ quan tâm em nhiều nhé.

Nói xong An chạy lại bên chị không ngớt khen ngợi bức tranh của chị mình:

- Ôi đẹp… đẹp quá… chị ơi,….

Linh không buồn trả lời em gái, Linh quay sang nói với bố mẹ:

- Ngày mai con có buổi kiểm tra bài, con sang nhà bạn học đây. Nói rồi Linh đi thẳng để lại An – em gái Linh với vẻ mặt buồn rầu, rồi cô bé khóc.

Bố liền nói: "Tại sao em An vừa về con lại đối xử với em như vậy?"

Linh không nói gì, cúi đầu đi thẳng. Thật ra không phải cô bé sang nhà bạn làm bài, mà Linh đã ra công viên ngồi. Linh thầm nghĩ "Đang tưởng mùa hè này được yên ổn thì lại….. Chán quá! Giá mà mình có em gái giống bạn bè mình thì tốt biết mấy, tại sao em mình lại bị tự kỉ, chỉ biết gào khóc khó chịu như vậy, nếu bạn bè mình mà biết mình xấu hổ lắm đây,.."

Sáng hôm sau, Linh đang quét nhà, thấy bố mẹ đi làm sớm Linh liền hỏi:

- Bố mẹ đi làm sớm thế, còn An thì sao ạ?

- Hôm nay trên công ty bố mẹ có việc gấp, bố mẹ phải đến giải quyết ngay, con ở nhà trông em, đừng để em đi ra ngoài một mình nhé.

Linh tỏ vẻ mặt khó chịu.

Linh bước vào nhà thấy An đang chơi lego, đúng lúc đó Hoa là bạn của Linh gọi điên thoại đến nói sang nhà bạn ấy chơi. Linh liền nghĩ bụng "Hay là cứ khóa cửa lại rồi đi chơi một tí, chắc không sao đâu. Thế rồi Linh đã làm theo cách mình nghĩ.

Đang chơi vui vẻ bên nhà bạn, Linh thấy có số điện thoại lạ gọi đến. Linh bắt máy thì thấy đầu dây bên kia nói:

- Alo, cháu có phải là Linh không? Em gái cháu đang ở công viên một mình, em cháu đang gào khóc rất to, cháu đến ngay đây đi.

Linh vội vã chạy đến công viên, vừa đến nơi, nhìn thấy Linh, An đã chạy lại thật nhanh bên Linh và ôm chầm chị gái vào lòng khóc thút thít.

Bác bảo vệ trong công viên nói:

- Em cháu nói đi tìm cháu ở trong công viên vì không biết cháu đi đâu
- Sao bác lại biết số điện thoại của cháu ạ?
- Chính em cháu đã đọc số điện thoại của cháu cho bác, em cháu luôn miệng nhắc đến chị Linh. Em sợ cháu đi đâu mất và rất lo cho cháu đấy.

Linh cảm ơn bác và đưa em về nhà, trên đường về nhà, trời bỗng đổ cơn mưa to. Hôm đó em An đã bị cảm lạnh và sốt cao. Bố mẹ đang chăm sóc em ở trong phòng, Linh chỉ biết đứng ngoài cửa nhìn An thì nghe tiếng mẹ hỏi An:

- Sao con lại bị mưa thế!
- Con….con tự ra ngoài chơi…và bị…mưa…chị Linh…đã đưa con…về nhà.

Linh đứng lặng người ở phía ngoài, tại sao An lại nói tốt cho mình chứ, rồi còn đi tìm mình đến nỗi để bị lạc, và biết số điện thoại của mình nữa, mình là chị mà như vậy sao!…Linh vội mở cửa, chạy thật nhanh vào giường An đang nằm, Linh nói:

- Chị xin lỗi em, từ giờ chị hứa sẽ đối tốt với em, chị xin lỗi…Rồi cô bé ôm chặt em mình vào lòng.

An vui mừng vì chị đã dành tình cảm cho mình, An càng ôm chặt chị hơn.